

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. N.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2015, č. j. „X“,

takto:

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 9. 2015, č. j. „X“, jímž byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 7. 2015, č. „X“, kterým byl žalobci s účinností od 6. 9. 2015 snížen invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, jelikož jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 40 %.

Žalobce v žalobě uvedl, že jeho zdravotní stav se nezlepšil, spíše naopak. Trpí dlouhodobě bolestmi, proti nimž užívá opiáty, nevydrží s nohama dlouho v jedné poloze a přidaly se mu k tomu další zdravotní potíže (astma, nespavost). Lékaři podle něj neznají příčinu jeho bolestí. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že závěry posudku Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení potvrdily závěry posudku Okresní správy sociálního

zabezpečení v Litoměřicích, které byly podkladem vydání rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015, č. j. „X“, proto žalovaná v řízení o námitkách žalobce musela toto rozhodnutí potvrdit. Navrhla tudíž vypracování posudku posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

Při soudem nařízeném jednání žalobce setrval na podané žalobě a dodal, že subjektivně není kvůli omezení pohybu od pasu dolů schopen výkonu žádné práce a že lékaři stále neznají příčinu jeho nepříznivého zdravotního stavu. Pověřená pracovnice žalované odkázala na písemné vyjádření k žalobě a s odkazem na závěr posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí navrhla žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 9. 6. 2015 byl posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení v Litoměřicích MUDr. E. F. vypracován posudek o invaliditě žalobce, jehož závěrem bylo zařazení zdravotního postižení jmenovaného do kapitoly XIII., oddílu E, položky, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40 % s počátkem změny stupně invalidity ke dni 9. 6. 2015. Na základě tohoto posudku vydala Česká správa sociálního zabezpečení dne 22. 7. 2015 rozhodnutí, jímž žalobci od 6. 9. 2015 snížila výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně (v částce 4.603,- Kč měsíčně). Po námitkách žalobce proti snížení výše invalidního důchodu, v nichž poukázal na velké bolesti zad vystřelující i do nohou a další zdravotní problémy a navrhl přehodnocení lékařského posouzení, nechala žalovaná prostřednictvím posudkové lékařky MUDr. E. V. vypracovat další posudek o invaliditě, dle jehož závěrů ze dne 16. 9. 2015 nebyly shledány medicínské důvody ke změně původního posudkového závěru. Posudková lékařka dospěla ke shodnému závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu E, položky 1, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40 %. Na jeho základě pak žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž námitky žalobce zamítla a rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015 potvrdila.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti. Dle odstavce 8 se procentní míra poklesu pracovní schopnosti vždy určuje v celých číslech.

Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity).

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění, zjistí-li se, že se změnila skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c). Dle písm. c) téhož ustanovení zjistí-li se, že byl důchod přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplácen.

Dle ustanovení § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se při změně stupně invalidity nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity. Nová výše procentní výměry invalidního důchodu se stanoví jako součin procentní výměry invalidního důchodu, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož

došlo ke změně stupně invalidity, a koeficientu, který se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity. Koeficient podle věty první se stanoví s přesností na 4 platná desetinná místa.

V projednávané věci bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto, že se námitky žalobce zamítají a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 7. 2015, č. j. „X“, se potvrzuje. Mezi účastníky není sporná existence invalidity žalobce coby jeden z předpokladů pro nárok na invalidní důchod ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, avšak je mezi nimi sporný stupeň invalidity, kterého žalobce dosahoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, jako předpoklad nároku na invalidní důchod ve výši stanovené v § 41 zákona o důchodovém pojištění. Proto bylo třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí podmínky invalidity třetího stupně, tj. zda pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u něj činil nejméně 70 %, či zda splňoval pouze podmínky invalidity prvního stupně, jak dovodila žalovaná.

Již výše bylo zmíněno, že námitkami napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékařky MUDr. E. F., která učinila závěr, že došlo ke změně pracovní schopnosti žalobce z invalidity třetího stupně na invaliditu prvního stupně. Žalobou napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékařky MUDr. E. V., která rovněž stanovila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce o 40 %, a došlo tedy ke změně pracovní schopnosti žalobce z invalidity třetího stupně na invaliditu prvního stupně. Soud se nicméně se závěrem lékařek o posouzení zdravotního stavu žalobce nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 s.ř.s. v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“ nebo „posudková komise“), která je v těchto věcech dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, k posouzení zdravotního stavu povolána. Tato komise se sídlem v Ústí nad Labem nově posoudila celkový stav žalobce a také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 31. 3. 2016. Žalobce byl jednání komise přítomen. Přímo při jednání komise byl rovněž vyšetřen odbornou lékařkou z oboru neurologie MUDr. R. Ch. Z posudkové dokumentace je patrné, že komise při posuzování vycházela z lékařského nálezu ošetřující lékařky MUDr. Z. ze dne 10. 4. 2015, posudkové spisové dokumentace OSSZ v Litoměřicích, posudku MUDr. V. ze dne 16. 9. 2015, odborných lékařských nálezů plicního vyšetření MUDr. C. z dubna 2015, alergologického vyšetření MUDr. K. z dubna 2015, neurologického vyšetření MUDr. C. ze dne 7. 5. 2015 a 20. 7. 2015, psychiatrického vyšetření MUDr. F. ze dne 29. 6. 2015, propouštěcí zprávy z interního oddělení ze dne 22. 5. 2015, propouštěcí zprávy z neurologického oddělení ze dne 18. 5. 2015 a neurologického vyšetření MUDr. O. ze dne 14. 9. 2015.

Komise zjistila, že k datu vydání napadeného rozhodnutí byl zdravotní stav žalobce dlouhodobě nepříznivý, přičemž jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem

na pokles pracovní schopnosti je vertebrogenní bolestivý chronický syndrom dolních zad, tj. zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu E, položky 1, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kde je rozmezí míry poklesu pracovní schopnosti stanoveno na 30 až 40 %. Dále je u žalobce přítomna obezita a asthma bronchiale s lehkou obstrukční ventilační poruchou. Celková míra poklesu pracovní schopnosti žalobce pak činí 40 %, a to s přihlédnutím k závažnosti vlivu dalšího zdravotního postižení žalobce na pokles jeho pracovní schopnosti. Dle rozsahu funkčního postižení žalobce však jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav již neodpovídá invaliditě III. stupně ani II. stupně, ale jde o invaliditu I. stupně, přičemž ke změně stupně invalidity došlo ke dni 9. 6. 2015. Jedná se o zdravotní stav se středně těžkým funkčním postižením, konkrétně se závažným postižením více úseků páteře, především bederního, se závažnou poruchou statiky a dynamiky páteře a insuficiencí svalového korzetu, s často recidivujícími projevy kořenového dráždění, funkčně významným neurologickým nálezem, se závažným snížením celkové výkonnosti při běžném zatížení a s omezením některých denních aktivit. Zdravotní postižení žalobce dle posudkové komise trvale ovlivňuje jeho pracovní schopnost, jeho zdravotní stav je stabilizovaný (s přerušovanými projevy bolesti) a je na své zdravotní postižení vzhledem k době trvání obtíží adaptován. Komise rovněž dospěla k závěru, že žalobce je schopen vykonávat výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné, smyslové a duševní schopnosti v podstatně menším rozsahu a intenzitě (alespoň o jednu třetinu) a že je v případě potřeby schopen rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti. Není schopen prací fyzicky náročných (hl. se zvedáním a nošením těžkých břemen), dále práce ve vynucených polohách a vyžadující dlouhé stání či značně dlouhé chůze (zejména v nerovném terénu). Posudek posudkové komise tudíž zcela potvrdil závěry posudků vypracovaných posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení v Litoměřicích a lékařkou posuzující zdravotní stav žalobce v řízení o námitkách.

Soud uvádí, že se s posudkovými závěry posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ztotožnil, když za daného stavu věci neshledal potřebu, aby bylo provedeno další dokazování v podobě vypracování dalšího revizního posudku jinou posudkovou komisí, případně v podobě znaleckého zkoumání zdravotního stavu žalobce. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz). S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a nadto se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal při jednání a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 13. července 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová